

Med hensyn til dagsordenens indhold og det, der står om Østeuropa, vil vi have garanti for, at hvis der sker en udvidelse, går det ikke, som det gik, da man optog Finland og Sverige: Da begyndte man at pille ved stemmevægtene – jamen det gjorde man! – og man aftalte, at i forbindelse med kommende udvidelser skal man også pille ved stemmevægtene, og det bliver jo til ugunst for de små lande.

Hvorfor skriver man ikke det i dagsordenen, som hr. Ove Fich nu siger, og som jeg da er glad for at hr. Ove Fich går op og siger? Det er da den første positive tilkendegivelse i retning af de tanker, som unionsmodstanderne har: at de små landes indflydelse ikke må rokkes. Men hvorfor står det ikke i dagsordenen? Hvorfor står forbeholdene ikke i dagsordenen?

Det forsøgte hr. Steen Gade at forklare med, at der står »på grundlag af Edinburgh-Afgørelsen«. Men det fortolker bl.a. Det Konservative Folkeparti og Venstre jo på den måde, at »på grundlag af Edinburgh-Afgørelsen« betyder, at de godt ved, at der i Edinburgh-Afgørelsen ligesom i selve Maastricht-Traktaten står, at Danmark ikke er med i Vestunionen – det er der ikke noget nyt i, og det vil Venstre og De Konservative da godt i en dagsorden skrive under på at der står i nogle papirer, som de engang har været med til at lave – men at de ikke opfatter dagsordenen sådan, at det på nogen måde afskærer dem fra under forhandlingerne til efteråret at fjerne det forbehold, der vedrører udenrigs- og sikkerhedspolitikken. Det har de jo klart tilkendegivet, og det har næsten hele debatten i dag handlet om.

Derfor må det dagsordensforslag desværre fortolkes sådan, at godt nok erkender man rent historisk, hvad der står i Edinburgh-Afgørelsen, men man er da ikke indstillet på at garantere os, at der ikke bliver rokket ved forbeholdene, og derfor må vi naturligvis stemme imod et sådant dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg lyttede interesseret til hr. Steen Gades svar på mit spørgsmål før, hvor han anbefalede, at Europaudvalget udviste en vis ydmyghed over for de to modstanderbefølgelser og tog en diskussion med dem om at være med til at udforme det næste nationale kompromis og det næste memorandum.

Her vil jeg gerne vise mig som en helt uradikal, behård advarer imod den form for

ydmyghed. Jeg synes slet ikke, den hører nogen steder hjemme. Efter folkeafstemningen i 1992, hvor Maastricht-Traktaten faldt i den danske befolkning, sagde prominente medlemmer af de to bevægelser til pressen og til offentligheden:

Afstemningen faldt, den danske befolkning ville ikke have Maastricht-Traktaten, og det er helt i orden; lad bare de andre lande i Europa beholde deres udemokratiske union. Hvis bare vi kan få en ordning her i Danmark uden unionsborgerskab, uden unionspoliti, uden unionshær og uden fælles mønt, så er det helt i orden for os.

Hvad gjorde vi så bagefter? Vi forhandlede et nationalt kompromis igennem, hvor vi skaffede en ordning uden politi, uden fælles mønt, uden hær og uden unionsborgerskab. Og hvad sagde de pågældende organisationer så til det? De sagde: Det er ikke godt nok; der er stadig væk hår i suppen, der gør, at vi ikke vil have det.

Derfor vil jeg sige, at de to organisationer ikke kan drages til ansvar for noget som helst; det kan vi her i Folketinget, og derfor er det os, der skal føre de forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

I sin korte bemærkning gentager hr. Keld Albrechtsen, at det, han frygter, er, at vi vil begynde at pille ved stemmevægtene igen, således som det skete ved den udvidelse, der netop har fundet sted i forbindelse med Sveriges, Finlands og Østrigs optagelse.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge: Hvilke stemmevægte har vi pillet ved dér? Inden udvidelsen havde Danmark 3 stemmer i Ministerrådet, og Tyskland havde 10, og Spanien havde 8. Hvad har de i dag? Henholdsvis 3, 10 og 8. Hvilke stemmevægte er der blevet pillet ved? Ikke én eneste. Det er da klart, at de nye lande også har fået nogle stemmer. Så relativt set er værdien af alle stemmerne naturligvis faldet, men de er faldet proportionalt. Jeg forstår simpelt hen ikke den argumentation.

Jeg må altså endnu en gang forstå hr. Keld Albrechtsen på den måde, at kan vi fastholde stemmevægtene mellem landene, vil Enhedslisten være klar til at stemme for udvidelsen med de central- og østeuropæiske lande. Skulle hr. Keld Albrechtsen have en anden opfattelse heraf, har hr. Keld Albrechtsen jo fortsat sit indlæg til gode.